

Edgar Wallace

Záhada zkroucené svíčky

Meisterkoch

Název originální předlohy
THE CLUE OF THE TWISTED CANDLE

Přeložil: Jan Činčura
Všechna práva vyhrazena
Počet stránek 188
Vydání první
Nakladatelství: Meisterkoch, Praha, 2025

ISBN: 978-80-88513-02-5 ePUB
ISBN: 978-80-88513-03-2 PDF

KAPITOLA I

Vlak z Victorie do Lewesu, který odjížděl v 4:15, se zdržel v Three Bridges a ačkoli John Lexman měl to štěstí, že stihl pozdní spoj do Beston Tracey, taxi, které bylo jediným spojením mezi vesnicí a vnějším světem, již odjelo.

„Pokud můžete počkat půl hodiny, pane Lexmane,“ řekl přednosta stanice, „zavolám do vesnice a požádám Briggse, aby pro vás přijel.“

John Lexman se podíval na ustavičným deštěm zkrápenou krajinu a pokrčil rameny.

„Půjdu pěšky,“ řekl stručně, nechal svůj cestovní vak v péči přednosta, zapnul si nepromokavý plášť až ke krku a rozhodným krokem vyrazil, aby překonal dvě míle, které dělily malou železniční stanici od Little Tracey.

Přívalový déšť nepřestával a vypadalo to, že bude trvat celou noc. Vysoké živé ploty po obou stranách úzké silnice připomínaly listnaté vodopády a silnice sama byla místy po kotníky zaplavená blátem.

Zastavil se pod ochranným úkrytem velkého stromu, aby si naplnil a zapálil dýmku, a s její hlavičkou otočenou dolů pokračoval v chůzi.

Kdyby nebylo prudkého deště, který prohledával každou skulinu v jeho nepromokavém plášti, tuto procházku by dokonce uvítal.

Cesta z Beston Tracey do Little Beston se v jeho mysli spojovala s některými motivy v jeho románech. Právě na této cestě vymyslel „The Tilbury Mystery“. John Lexman byl totiž spisovatelem rafinovaných detektivek.

Ačkoli ho v literárním světě kritici považovali za autora „šokujících románů“, měl široké a stále rostoucí publikum, které fascinovaly jeho napínavé příběhy.

Ale nyní jeho rozrušenou mysl nezaměstnávaly žádné knihy, zápletky ani příběhy, když krácel po opuštěné silnici do Little Bestonu. Měl za sebou dvě schůzky v Londýně, z nichž jedna by ho za normálních okolností naplnila radostí: Setkal se totiž s T. X., jak říkal T. X. Meredithovi, který byl zástupcem policejního komisaře a zabýval se citlivějšími záležitostmi oddělení vyšetřování.

Svým nevyzpytatelným a bouřlivým způsobem navrhl T. X. nejlepší nápad na zápletku, jaký si může autor přát.

Ale John Lexman nemyslel na T. X., když stoupal do kopce, na jehož svahu stála malá usedlost známá pod poněkud honosným názvem Beston Priory.

Myslel na schůzku, kterou měl předchozí den s Řekem, a když si na ni vzpomněl, zamračil se. Otevřel malou branku a prošel zahradou k domu, přičemž se snažil zbavit vzpomínky na pozoruhodnou a nepříliš povznášející diskusi, kterou měl s tím lichvářem.

Beston Priory bylo jen o málo víc než chalupa, i když jedna z jeho zdí byla nepochybným pozůstatkem budovy, kterou zde ve třináctém století postavil zbožný Howard. Alžbětinský styl s malebnými štíty a vysokými komíny, mřížovými okny a zahradami růží i malou loukou, jí dodával jistou panskou dokonalost, která byla zdrojem velké hrdosti jejího majitele.

Prošel pod doškovou verandou a na chvíli se zastavil v široké chodbě, kde si svlékl promočený plášť.

Hala byla ponořena do tmy. Grace se pravděpodobně převlékala na večeri, a on se rozhodl, že ji nebude rušit.

Prošel dlouhou chodbou, která vedla do velké pracovny v zadní části domu. V krbu hořel oheň a útulný komfort místnosti mu přinesl pocit klidu a úlevy.

Přezul si boty a rozsvítil stolní lampu. Kožené křeslo, velká knihovna, která pokrývala jednu stěnu místnosti, obrovský psací stůl z masivního dubu pokrytý knihami a nedokončenými rukopisy, to vše jednoznačně vypovídalo o povolání jeho majitele.

Znovu si naplnil dýmku a přistoupil k ohni, aby se podíval do jeho žhnoucího srdce.

Byl to muž průměrné výšky, štíhlé postavy, s rameny širokými jako u atletů. Dřív vesloval ve čtyřce a také se probojoval do semifinále amatérského boxerského šampionátu Anglie.

Oči měl šedé a hluboké, obočí rovné a trochu přísné. Zdravě opálené tváře prozrazovaly život strávený na čerstvém vzduchu.

Někdo lehce zaklepal na dveře a než stačil říct Vstupte, dveře se otevřely a vešla Grace Lexmanová.

Kdybyste ji popsali jako odvážnou a milou, vystihli byste tím krátkým popisem jak její chování, tak její šarm.

Přešel přes polovinu místnosti, aby ji přivítal a něžně políbil.

„Nevěděla jsem, že ses vrátil, dokud...“ řekla a objala ho.

„Dokud jsi neviděla ten hrozný nepořádek, který jsem způsobil svým Macintoshem,“ usmál se. „Znám tvé metody, Watson!“

Zasmála se, ale pak zase zvažněla.

„Jsem velmi ráda, že ses vrátil. Máme návštěvu,“ řekla.

Zvedl obočí.

„Návštěvu? Kdo by sem přišel v takový den?“

Podívala se na něj trochu podivně.

„Pan Kara,“ řekla.

„Kara? Jak dlouho tu je?“

„Přišel ve čtyři.“

V jejím hlase nebylo ani stopy nadšení.

„Nechápu, proč nemáš ráda starého Karu,“ povzbudil ji manžel.

„Je pro to mnoho důvodů,“ odpověděla trochu stroze.

„Každopádně,“ řekl John Lexman po chvilce přemýšlení, „jeho příjezd přišel docela vhod. Kde je?“

„Je v salónu.“

Salón v Priory byl rozlehlý pokoj, plný starých tisků a chryzantém. Útulná křesla, klavír, téměř středověký krb obložený matně zelenými dlaždicemi, opotřebovaný, ale veselý koberec a dva velké stříbrné svícny. V této místnosti panovala harmonie, tichý pořádek a uklidňující atmosféra, která z ní dělala útočiště pro literáta s rozjitřenými nervy. Dvě velké bronzové vázy byly naplněny časnými fialkami, další s petrklíči zářila jako bledé slunce a časné lesní květiny naplňovaly místnost jemnou vůní.

Když John Lexman vešel a lehkým krokem přešel místnost, druhý muž vstal. Měl krásnou tvář a postavu. Byl o půl hlavy vyšší než autor, ale choval se s takovou elegancí, že svou výškovou převahu skrýval.

„Minuli jsme se ve městě,“ řekl, „tak jsem si řekl, že se zastavím, že se třeba potkáme.“

Mluvil dobře modulovaným tónem člověka, který dlouho navštěvoval veřejné školy a univerzity v Anglii. Nebyla v něm ani stopa po cizím přízvuku, přestože Remington Kara byl Řek a narodil se a vyrůstal v bouřlivější oblasti Albánie.

Oba muži si srdečně potřásli rukama.

„Zůstaneš na večeři?“

Kara se s úsměvem ohlédl po Grace Lexmanové. Seděla nepohodlně vzpřímeně, ruce volně složené v klíně, tvář bez známky povzbuzení.

„Pokud paní Lexmanová nemá námitky.“

„Bylo by mi potěšením, pokud byste zůstal,“ řekla téměř mechanicky; „je hrozná noc a na této straně Londýna nedostanete nic, co by se dalo jíst.“

„To, co mi můžete nabídnout, bude více než dostačující,“ řekl s mírnou úklonou a obrátil se k jejímu manželovi.

Za pár minut se ponořili do diskuse o literatuře a Grace využila příležitosti k útěku. Rozhovor se točil kolem knih obecně a konkrétně kolem Lexmanových knih.

„Přečetl jsem je už všechny,“ řekl Kara.

John se trochu zašklebil.

„Chudáku,“ řekl sarkasticky.

„Naopak,“ řekl Kara, „nemusíš mě litovat. V tobě se skrývá velký zločinec, Lexmane.“

„Děkuji.“

„Neurazil ses, že ne?“ usmál se Řek. „Mám na mysli pouze vynalézavost tvých zápletek. Někdy mě tvoje knihy matou a rozčiluje mě, když nedokážu odhalit řešení tvých záhad již před polovinou knihy. Samozřejmě ve většině případů znám řešení ještě předtím, než se dostanu k páté kapitole.“

John se na něj překvapeně podíval a byl trochu uražený.

„Lichotím si, že je nemožné odhadnout, jak moje příběhy skončí, dokud se nedočte poslední kapitola,“ řekl.

Kara přikývl.

„To by platilo v případě průměrného čtenáře, ale zapomínáš, že já jsem student. Sleduji každou malou stopu, kterou necháváš odkrytou.“

„Měl by ses seznámit s T. X.,“ řekl John se smíchem, když vstal ze židle, aby přiložil do ohně.

„T. X.?“

„T. X. Meredith. Je to nejgeniálnější polda, jakého můžeš potkat. Studovali jsme spolu na Caiusu a je to můj velký kamarád. Pracuje v oddělení kriminálního vyšetřování.“

Kara přikývl. V jeho očích se zablesklo zaujetím a pokračoval by v diskusi, ale v tu chvíli ohlásili večeři.

Nebylo to nijak zvlášť veselé jídlo, protože Grace se jako obvykle nezapojovala do konverzace a Kara s manželem museli vyplnit pauzy.

Cítla podivný pocit deprese, předtuchu zla, kterou nedokázala definovat. Během večeře se znovu a znovu vracela v myšlenkách k událostem dne, aby objevila důvod svého neklidu.

Obvykle, když použila tuto metodu, narazila na triviální příčiny, z nichž pramenily její obavy, ale nyní byla zmatená, protože nemohla najít řešení.

Její dopisy z rána byly příjemné, dům ani služebnictvo jí nedělaly žádné potíže. Sama se cítila dobře a ačkoli věděla, že John má malé finanční potíže od té doby, co nešťastně spekuloval s rumunskými akciemi, a měla podezření, že si musel půjčit peníze, aby pokryl své ztráty, jeho literární vyhlídky byly tak vynikající a úspěch jeho poslední knihy tak slibný, že ona, pravděpodobně díky pohledu na nevýznamnost těchto finančních starostí, se tímto problémem zabývala méně než on.

„Kávu si dáte v pracovně, předpokládám,“ řekla Grace, „a vím, že mi to promínete; ale musím se sejít s paní Chandlerovou ohledně všedních záležitostí prádla.“

Při odchodu z místnosti pokývla na Karu a při míjení se lehce dotkla Johnova ramene.

Oči Kary sledovaly její ladnou postavu, dokud nezmizela z dohledu.

„Chci s tebou mluvit, Karo,“ řekl John Lexman, „kdybys mi věnoval pět minut.“

„Můžeš mít třeba pět hodin, jestli chceš,“ odpověděl Kara bez váhání.

Společně vešli do pracovny; služebná přinesla kávu a likér, položila je na stůl u krbu a zmizela.

Chvilí se bavili o obecných věcech. Kara, který upřímně obdivoval komfort místnosti a litoval, že sám si nedokázal takové pohodlí zajistit, se vydal na průzkumnou výpravu, zatímco jeho hostitel se věnoval korektuře, která potřebovala být včas hotova.

„Předpokládám, že tady nechceš mít elektrické světlo,“ zeptal se Kara.

„To je pravda.“

„Proč?“

„Mám rád světlo této lampy.“

„Nejde o lampu,“ protáhl Řek a zašklebil se; „nesnáším tyhle svíčky.“

Ukázal rukou na polici nad krbem, kde ze dvou nástěnných svícňů trčelo šest vysokých bílých voskových svíček.

„Proč proboha nesnášíš svíčky?“ zeptal se John překvapeně.

Kara chvíli neodpovídal, jen pokrčil rameny. Pak promluvil.

„Kdybys byl někdy přivázaný k židli a vedle té židle stál malý sud se střelným prachem a v tom prachu byla zapíchnutá malá svíčka, která hoří a každou minutou se zkracuje – můj Bože!“

John byl překvapen, když uviděl kapky potu na čele svého hosta.

„To zní tak vzrušující.“

Řek si otřel čelo hedvábným kapesníkem a jeho ruka se trochu třásla.

„Bylo to něco víc než vzrušující,“ řekl.

„A kdy se to stalo?“ zeptal se spisovatel zvědavě.

„V Albánii,“ odpověděl Kara, „bylo to před mnoha lety, ale ďáblové mi to neustále připomínají.“

Nepokusil se vysvětlit, kdo jsou ti ďáblové ani za jakých okolností se dostal do té nešťastné situace, ale rozhodně změnil téma.

Procházel se po útulné místnosti, díval se na knihovnu a tu a tam se zastavil, aby si prohlédl nějaký titul.

Najednou vytáhl silný svazek.

„Divoká Brazílie,“ četl, „od George Gathercolea – znáš Gathercolea?“

John si plnil dýmku z velké modré nádoby na stole a přikývl.

„Jednou jsem ho potkal – mlčenlivý ďábel. Moc nemluví a jako všichni muži, kteří něco zažili a dokázali, je méně nakloněn mluvit o sobě než kdokoli jiný, koho znám.“

Kara se zamyšleně podíval na knihu, zamračil se a bezcílně listoval stránkami.

„Nikdy jsem ho neviděl,“ řekl, když knihu vracel na místo, „ale v jistém smyslu je jeho nová cesta v mém zájmu.“

John vzhlédl.

„V tvém zájmu?“

„Ano – víš, odjel do Patagonie díky mně. Věří, že tam je zlato – dozvíš se to z jeho knihy o horských soustavách Jižní Ameriky. Zajímaly mě jeho teorie a korespondoval jsem s ním. V důsledku této korespondence se ujal geologického průzkumu v můj prospěch. Poslal jsem mu peníze na výdaje a on odjel.“

„A ty jsi se s ním nikdy nesetkal?“ zeptal se překvapeně John Lexman.

Kara zavrtěl hlavou.

„To nebylo...?“ začal jeho hostitel.

„Nebylo to pro mě typické, chtěl jsi říct. Upřímně řečeno, nebylo, ale pak jsem si uvědomil, že je to neobvyklý člověk. Pozval jsem ho na večeři, než odjel z Londýna, a jako odpověď jsem dostal telegram ze Southamptonu, ve kterém mi sdělil, že je již na cestě.“

Lexman přikývl.

„To musí být strašně zajímavý život,“ řekl.

„Předpokládám, že bude pryč docela dlouho.“

„Tři roky,“ řekl Kara a pokračoval v prohlížení knihovny.

„Závidím těm lidem, kteří cestují po světě a píší o tom knihy,“ řekl John a zamyšleně potáhl z dýmky. „Ti to mají nejlepší.“

Kara se otočil. Stál přímo za spisovatelem a ten nemohl vidět jeho tvář. V jeho hlase však byla neobvyklá vážnost a neobvyklá tichá vehemence.

„Na co si stěžuješ!“ zeptal se svým typickým táhlým hlasem. „Máš svou vlastní tvůrčí práci – nejzajímavější obor práce, který muži mohou dělat. Máš k dispozici celou škálu všech světů, kterou ti dává tvá představivost. Můžeš vytvářet lidi a ničit je, vyvolávat fascinující problémy, mystifikovat a zmást deset nebo dvacet tisíc lidí a pak jediným slovem objasnit tajemství.“

John se zasmál.

„Na tom něco je,“ řekl.

„Co se týče toho ostatního ve tvém životě,“ pokračoval Kara tišším hlasem, „myslím, že máš to, co dělá život hodný života – nesrovnatelnou manželku.“

Lexman se na židli otočil a setkal se s jeho pohledem, a v rysu jeho hezké tváře bylo něco, co mu vyrazilo dech.

„Nechápu...“ začal.

Kara se usmál.

„To byla drzá poznámka, že?“ řekl žertovně. „Ale nesmíš zapomínat, můj drahý příteli, že jsem velmi toužil oženit se s tvou ženou. Myslím, že to není tajemství. A když jsem ji ztratil, měl jsem o tobě představy, na které není příjemné vzpomínat.“

Získal zpět svou sebejistotu a pokračoval v bezcílné procházce po místnosti.

„Musíš si uvědomit, že jsem Řek a moderní Řek není filozof. Musíš si také uvědomit, že jsem rozmazlené dítě štěstěny a od dětství jsem měl všechno, co jsem chtěl.“

„Jsi šťastný ďábel,“ poznamenal John, otočil se zpět ke svému stolu a vzal si pero.

Kara chvíli mlčel, tvářil se, jako by chtěl něco říct, ale pak se zarazil a zasmál se.

„Zajímalo by mě, jestli jím skutečně jsem,“ řekl.

A teď promluvil s náhlou energií.

„Co je to za potíže, které máš s Vassalarem?“

John vstal ze židle a přešel k ohni, kde stál a hleděl do jeho hlubin, nohy široce rozkročené, ruce za zády, a Kara dodal:

„Varoval jsem tě před Vassalarem,“ sklonil se k němu, aby mu zapálil doutník pomocí roličky papíru.

„Můj drahý Lexmane, moji krajané jsou v určitých náladách nepříjemní lidé.“

„Zpočátku byl tak ochotný,“ řekl Lexman spíš sám pro sebe.

„A teď je tak neochotný,“ protáhl Kara. „Takoví jsou lichváři, můj drahý. Bylo od tebe velmi pošetilé, že jsi za ním vůbec šel. Mohl jsem ti ty peníze půjčit já.“

„Měl jsem důvody, proč si od tebe nepůjčovat,“ řekl John tiše, „a myslím, že jsi mi sám poskytl hlavní důvod, když jsi právě řekl, co jsem už věděl, že sis chtěl vzít Grace.“

„O jakou částku jde?“ Kara si prohlížel své pečlivě upravené nehty.

„Dva tisíce pět set liber,“ odpověděl John s krátkým smíchem, „a já v tuto chvíli nemám ani dva tisíce pět set šilinků.“

„Počká?“

John Lexman pokrčil rameny.

„Podívej, Karo,“ řekl najednou, „nemysli si, že ti chci něco vyčítat, ale díky tobě jsem se seznámil s Vassalarem, takže víš, jaký je to člověk.“

Kara přikývl.

„No, můžu ti říct, že byl opravdu velmi nepříjemný,“ řekl John se zamračením, „včera jsem s ním měl schůzku v Londýně a je jasné, že mi způsobí spoustu potíží. Spoléhal jsem na to, že mi úspěch mé hry ve městě vynese dost peněz, abych mu mohl zaplatit, a velmi hloupě jsem mu napovídal spoustu slibů o splacení, které jsem pak nebyl schopen dodržet.“

„Chápu,“ řekl Kara a pak se zeptal: „Víš o tom paní Lexmanová?“

„Trochu.“ John nervózně přecházel po pokoji, ruce za zády a bradu opřenou o hrud’.

„Samozřejmě jsem jí neřekl to nejhorší, ani jak strašně nepříjemný ten muž byl.“

Zastavil se a otočil. „Víš, že mi vyhrožoval smrtí?“

Kara se usmál.

„Můžu ti říct, že to nebyla žádná legrace,“ řekl John rozzlobeně, „málem jsem toho malého spratka chytil za límec a nakopal mu.“

Kara položil ruku na jeho paži.

„Nesměju se tobě,“ řekl, „směju se představě, že by Vassalar vyhrožoval někomu smrtí. Je to největší zbabělec na světě. Co ho proboha přimělo k tak drastickým slovům?“

„Říkal, že má velké finanční potíže,“ řekl John mrzutě, „a je možné, že je to pravda. Byl mimo sebe vzteky a úzkostí, jinak bych tomu malému darebákovi možná dal výprask, jaký si zasloužil.“

Kara se zastavil před krbem, kde se s otcovským úsměvem podíval na mladého spisovatele.

„Ty Vassalara nechápeš,“ řekl. „Opakuji, že je to největší zbabělec na světě. Pravděpodobně zjistíš, že je plný výhrůžek vraždy, ale stačí jen cvaknout pistolí a uvidíš, jak se sesype. Máš vůbec pistolí?“

„Ale no tak, nesmysl,“ řekl John hrubě. „Nemůžu se zaplést do takového melodramatu.“

„Není to nesmysl,“ trval na svém Kara, „když jsi v Římě nebo kdekoli jinde, a když máš co do činění s řeckým podvodníkem, musíš použít metody, které na něj alespoň zapůsobí. Pokud ho zmlátíš, nikdy ti to neodpustí a pravděpodobně bodne nožem tebe nebo tvou ženu. Pokud na jeho melodramatické chování odpovíš melodramatickým chováním a v psychologicky vhodném okamžiku vytáhneš pistolí, dosáhneš požadovaného účinku. Máš pistolí?“

John šel ke svému stolu, otevřel zásuvku a vyndal malý Browning.

„To je vše, co mám ve své zbrojnici,“ řekl, „nikdy z něj nebylo vystřeleno a poslal mi ho neznámý fanoušek minulé Vánoce.“

„Zvláštní vánoční dárek,“ řekl Kara a prohlížel si zbraň.

„Předpokládám, že si ten omylný dárce podle mých knih představoval, že žiji v opravdovém muzeu pistolí, revolverů, šavlí a jedů,“ řekl Lexman a znovu nabyl trochu dobré nálady. „Byla k němu přiložena vizitka.“

„Víš, jak se s ním zachází?“

„Nikdy jsem se tím příliš nezabýval,“ odpověděl Lexman, „vím, že se nabíjí odsunutím krytu, ale protože mi můj obdivovatel neposlal střelivo, nikdy jsem s ním ani necvičil.“

Někdo zaklepal na dveře.

„To je pošta,“ vysvětlil John.

Služka měla na podnose jeden dopis a spisovatel ho se zamračeným čelem vzal.

„Od Vassalara,“ řekl, když dívka opustila místnost.

Řek vzal dopis do ruky a prohlédl si ho.

„Píše hrozným písmem,“ byl jeho jediný komentář, když ho vrátil Johnovi.

Ten roztrhl tenkou, béžovou obálku a vyndal půl tuctu žlutých listů papíru, z nichž byl pouze jeden popsáný. Dopis byl krátký:

„Musím se s vámi dnes večer bezpodmínečně setkat,“ stálo v načmáraném textu; „setkáme se na křižovatce mezi Beston Tracey a Eastbourne Road. Budu tam v jedenáct hodin a pokud chcete zůstat naživu, měl byste mi přinést podstatnou splátku.“

Byl podepsán „Vassalar“.

John přečetl dopis nahlas. „Musí být šílený, když píše takové dopisy,“ řekl. „Sejdu se s tím malým ďáblíkem a dám mu takovou lekci slušného chování, na kterou nikdy nezapomene.“

Podal dopis Karovi a ten ho tiše přečetl.

„Raději si vezmi tu pistoli,“ řekl, když mu ho vracel.

John Lexman se podíval na hodinky.

„Mám ještě hodinu, ale cesta na Eastbourne Road mi zabere skoro dvacet minut.“

„Chceš se s ním setkat?“ zeptal se Kara překvapeně.

„Jistě,“ odpověděl Lexman důrazně: „Nemůžu dopustit, aby přišel k domu a udělal scénu, a to je přesně to, co ten skřet chce udělat.“

„Zaplatíš mu?“ zeptal se Kara tiše.

John neodpověděl. V domě bylo asi 10 liber a šek, který měl být splatný zítra, byl na 30 liber. Podíval se znovu na dopis. Byl napsán na papíře neobvyklé struktury. Povrch byl drsný, téměř jako piják, a na některých místech se inkoust absorbovaný porézním povrchem roztekl. Prázdné listy tam zjevně vložil někdo, kdo měl tak naspěch, že si nevšiml této extravagance.

„Ten dopis si nechám,“ řekl John.

„Myslím, že to je moudré rozhodnutí. Vassalar pravděpodobně neví, že porušuje zákon, když píše výhrůžné dopisy, a to by mělo být tvou velmi silnou zbraní.“

V jednom rohu pracovny byl malý trezor, jenž John otevřel klíčem, který vytáhl z kapsy. Otevřel jednu z ocelových zásuvek, vyndal z ní papíry a na jejich místo vložil dopis, zásuvku zavřel a zamkl.

Kara ho celou dobu pozorně sledoval jako někdo, kdo má nadprůměrný zájem o invenci tohoto postupu.

Brzy poté se rozloučili.

„Rád bych šel s tebou na vaše zajímavé setkání,“ řekl, „ale bohužel mám jiné povinnosti. Dovol mi, abych ti doporučil, aby sis vzal pistoli a při prvním náznaku krvežíznivých úmyslů ze strany mého obdivuhodného

krajana ho vytáhl a jednou nebo dvakrát s ním cvakl, víc nebudeš muset dělat.“

Grace vstala od klavíru, když Kara vstoupil do malého salónku, a zamumlala několik konvenčních výrazů lítosti, že návštěva byla tak krátká.

Kara neměl pochyb o tom, že v té lítosti nebyla žádná upřímnost. Byl to muž, který byl výjimečně prost iluzí. Chvíli si povídali.

„Podívám se, jestli tvůj šofér nespí,“ řekl John a odešel. Nastalo krátké ticho.

„Myslím, že nejste moc ráda, že mě vidíte,“ řekl Kara.

Jeho upřímnost dívku trochu zahanbila a lehce se začervenala.

„Vždycky jsem ráda, když vás vidím, pane Karo, nebo jakéhokoli jiného přítele mého manžela,“ řekla vyrovnaně.

Sklonil hlavu.

„Být přítelem vašeho manžela je něco,“ řekl a pak, jako by si na něco vzpomněl, dodal: „Chtěl bych si vzít s sebou jednu knihu – nevadilo by vašemu manželovi, kdybych si ji vzal?“

„Najdu vám ji.“

„Neobtěžujte se,“ protestoval, „znám cestu.“

Aniž čekal na její svolení, opustil dívku, která měla nepříjemný pocit, že to bere příliš jako samozřejmost.

Byl pryč méně než minutu a vrátil se s knihou pod paží.

„Nežádal jsem Lexmana o svolení, abych si ji mohl vzít,“ řekl, „ale autor mě docela zajímá. Ah, tady jsi,“ obrátil se k Johnovi, který právě vešel.

„Mohl bych si vzít tuhle knihu o Mexiku?“ zeptal se.

„Ráno ji vrátím.“

Stáli u dveří a sledovali, jak zadní světla motorového vozu mizí na příjezdové cestě, a pak se v tichosti vrátili do salónu.

„Vypadáš ustaraně, drahý,“ řekla a položila mu ruku na rameno.

Slabě se usmál.

„Jde o peníze?“ zeptala se úzkostlivě.

Na okamžik ho napadlo, že jí o dopise řekne. Potlačil však pokušení, protože si uvědomil, že kdyby znala pravdu, nesouhlasila by s tím, aby odjel na tu schůzku.

„Není to nic vážného,“ řekl. „Musím jet do Boston Tracey, abych stihl poslední vlak. Čekají tam na nějaké moje korektury.“

Nesnášel, když jí lhal, a i takováto neškodná lež mu byla proti srsti.

„Obávám se, že jsi měla nudný večer,“ řekl. „Kara nebyl moc zábavný.“

Zamyslela se a podívala se na něj.

„Moc se nezměnil,“ řekla pomalu.

„Je to úžasně pohledný chlap, že?“ zeptal se obdivným tónem. „Nechápu, co jsi kdy viděla na někom jako já, když jsi měla nápadníka, který byl nejen bohatý, ale možná i nejhezčí na světě.“

Trochu se zachvěla.

„Viděla jsem stránku pana Kary, která není zrovna krásná,“ řekla. „Ach, John, já se toho muže bojím!“

Podíval se na ni překvapeně.

„Bojíš se?“ zeptal se. „Proboha, Grace, co to říkáš! Věřím, že by pro tebe udělal cokoli.“

„Právě toho se bojím,“ řekla tiše.

Měla k tomu důvod, který neprozradila. Remingtona Karu poprvé potkala před dvěma lety v Soluni. Byla na cestě po Balkáně se svým otcem – byla to poslední cesta slavného archeologa – a potkala muže, který měl osudový vliv na její život, na večeri pořádané americkým konzulem.

O tomto Řekovi s tváří Jupitera, elegantním vystupováním a neomezeným bohatstvím se vyprávělo mnoho příběhů. Říkalo se, že jeho matkou byla Američanka, kterou zajali albánští bandité a prodali jednomu z albánských náčelníků, který se do ní zamiloval a kvůli ní se stal protestantem. Vystudoval Yale a Oxford a byl znám jako majitel obrovského bohatství a prakticky vládce horské oblasti čtyřicet mil od Durazza. Zde vládl jako král, obýval krásný dům, který nechal postavit italským architektem a jeho vybavení a zařízení dovezl z luxusních center světa.

V Albánii mu říkali „Kara Rumo“, což znamenalo „Černý Říman“, a to bez zvláštního důvodu, pokud mohl někdo soudit, protože jeho kůže byla světlá jako u Sasů a jeho krátce střižené kudrlinky byly téměř zlaté.

Zamiloval se do Grace Terrellové. Zpočátku ji jeho pozornost bavila, ale pak ji začala děsit, protože mužova vášeň a žár byly nezaměnitelné. Dala mu jasně najevo, že nemůže doufat, že jeho lásku opětuje, a v situaci, na kterou dodnes s hrůzou vzpomíná, odhalil něco ze své divoké a bezohledné povahy.

Následující den ho neviděla, ale o dva dny později, když se vracela z plesu pořádaného generálním guvernérem, její bryčku zastavili, násilím ji z něj vytáhli a její výkřiky utlumili látkou napuštěnou zvláštní aromatickou vůní. Únosci ji chtěli vstrčit do jiné bryčky, když na místo dorazila skupina britských námořníků, kteří zde byli na dovolené, a aniž by věděli cokoli o národnosti dívky, zachránili ji.

V hloubi srdce nepochybovala o Karově účasti na tomto středověkém pokusu získat manželku, ale o tomto dobrodružství svému manželovi nikdy nic neřekla.

Až do své svatby neustále dostávala cenné dary, které stejně tak vytrvale vracela na jedinou adresu, kterou znala – Karovo sídlo v Lemazu.

Několik měsíců po svatbě se z novin dozvěděla, že tento „vůdce řecké společnosti“ koupil velký dům poblíž Cadogan Square, a pak, k jejímu úžasu a zděšení, Kara navázal známost s jejím manželem ještě před koncem líbánek.

Jeho návštěvy byly naštěstí vzácné, ale rostoucí důvěrnost mezi Johnem a tímto podivným, divokým mužem pro ni byla zdrojem neustálého trápení.

Měla by v této poslední chvíli svému manželovi sdělit všechny své obavy a podezření?

Nějakou dobu o tom přemýšlela. A nikdy nebyla tak blízko tomu, aby mu svěřila své nejniternější tajemství, jako v tuhle chvíli, kdy seděl ve velkém křesle vedle klavíru, s trochu bledou tváří, více než jen trochu pohroužený do svých vlastních myšlenek. Kdyby byl méně ustaraný, možná by mu to řekla. Ale místo toho obrátila rozhovor k jeho poslednímu dílu, velkému detektivnímu příběhu, který, pokud mu nepřinese bohatství, tak alespoň značné zvýšení příjmů.

Ve čtvrt na jedenáct se podíval na hodinky a vstal. Pomohla mu obléknout si kabát. Chvíli stál nerozhodně.

„Nezapomněl jsi něco?“ zeptala se.

Ptal se sám sebe, zda by měl následovat Karovu radu. Za žádných okolností nebylo příjemné setkat se se zuřivým malým mužem, který mu vyhrožoval smrtí, a setkat se s ním neozbrojený bylo pokoušením osudu. Celá věc byla samozřejmě směšná, ale bylo směšné i to, že si ty peníze půjčil, a bylo také směšné, že si půjčit musel, a přesto o tom spekuloval na základě nejlepší rady – rady od Kary.